

TATJANA JAGODIC, 5 let:

Si ti enega spustil?

Zgodilo se je takole: pes Babi je spal pod mizo. Zvil se je v klobčič, gobček pa je položil na košati rep. Med spanjem je enega spustil. Prestrašen se je zbudil, poskočil je in začel lajati in tekati v krogu za svojim repom. To je bilo veselje!

»Najbolj sem se smejala ko je Matjaž spustil puka. Takole se je sklonil, pogledal, in ga spustil, pa smo se režali. Tjaž se je tudi režal, potem pa je začel jokati in nas je zatožil tršci. Kakšenkrat tudi jaz spustim puka, toda potihoma, potem pa se predsedem in drugi kot, da ne zavohejo.«

»Za novo leto si želim veliki čevlček z bonboni. Stric, kaj to pišete? Dedku Mrazu, kajne? Potem mu sporočite naj mi prinese čokolado z lešniki, takole veliko. Pa sladkarije, velikega rjavega medvedka z vozičkom, da ga peljem na sprehod.«

DENIS KEGEL, 7 let:

Debeli Badža je hecen

Šolarček stopi k tovarišici in ji reče:

- Moram lulat...
- Zadostuje, da dvigneš roko, mu razloži tovarišica.
- Šolarček stori tako, malo pomisli in reče:
- Tovarišica, ampak vseeno mi je ušlo.

»V naši šoli je najbolj hecen debeli Badža. Res je velika neroda. Enkrat, ko smo igrali nogomet, je stopil na žogo in padel, da se je komaj pobral. Kako smo se režali! Tudi on se je režal, potem pa je začel jokati, pa spet se je zarezal. To je bilo smešno, za crknit.«

»Pričakujem, da mi bosta očka in mamica za novo leto kupila žogo in zeleni dres, kakršnega ima Vili Ameršek pri Olimpiji. Želim si, da bi dobil električni vlak in veliko čokolado z lešniki.«

BARBARA HVALA, 16 let, učenka:

Korenček kot maskota

Petrček je šel s teto k zobozdravniku. Ko se je vrnil domov ga mama vpraša:

- Ali te zob kaj boli?
- Ne vem, mama.
- Kako ne veš?
- Ja, zob je zobozdravnik obdržal!

»Ves svoj prosti čas posvečam igranju košarke. Kot mlajše kadetnje Ježice, takrat nas je treniral Boris Frass, smo izgubile nekaj tekem. Potem pa smo se zmenile, da vsaka prinese po en korenček za srečo. Jaz sem seveda prinesla največjega, polkilekega. Skoraj smo pocrkale od smeha! Takrat smo tudi zmigale in korenček je od takrat naša maskota.«

»Želim, da bi bil mir na svetu, da ne bi bilo vojne, da bi bili jaz in moji domači zdravi. Potem bi brez težav dosegla veliko uspehov v šoli in v košarki.«

MILAN TEMLIN, 19 let, vojak:

Jaran bi šel domov

- Janez, kaj bereš?
- Most na Drini.
- Je to od Andriča?«
- Ne, to je moja knjiga.

»Po končanem večmesečnem vojaškem pouku, bilo je julija, nas je tovariš kapetan vprašal, kdo želi na izredni dopust. In se oglašal Žarko, hecen fant iz Bosne, kilcali smo ga Jaran:«

- Tovariš kapetan, jaz bi rad šel domov za novo leto.
- Seveda smo kar pokali od smeha.«

»Novo leto bom pričakal na delovnem mestu kot dežurni v recepciji. Želim si zdravja, da bi se velesile končno sporazumele glede razorožitve, da bo mir in napredek na svetu. Želim tudi da bi bili v našem gospodarstvu bolj delavni in bolj varčni. Tako bomo premagali vse naše težave.«

BERNARDA BRATUŽ, 20 let, študentka:

Leseni kovček – nagajivček

Študent: Nalogo sem rešil na šest načinov.

Profesor: Odlično!

Študent: In tu imate šest rezultatov.

»Ko smo se z avtomobilom vračali od doma na Primorskem, me je brat odločil v Šentvidu. S seboj sem imel nekaj vrečk in še star lesen kovček, poln sadja in zelenjave. Avtobus je končno le pripeljal. Tik preden sem vstopila, pa se je zgodilo tisto, česar sem se najbolj bala: pokrov kufrice se je odprl in dobrine so se razsule po pločniku. Seveda, avtobus je odpeljal brez mene. Čez pol ure pride naslednji. Vstopila sem bolj previdno. Sredi avtobusa pa se je zgodba spet ponovila. Kufer se je odprl, vsebina je letela po avtobusu. Potniki, bilo jih je seveda veliko, so mi pomagali zbirati stvari, zraven pa so vzdikali: Glej ga, korenček, lep krompir, pa čebula...S prijateljico sva se do sotez nasmejali.«

»Novo leto je zame leto upanja. Diploma, služba, poroka? Morda nadaljevanje študija na filozofski fakulteti – pedagogika.«

JERNEJ JANŽELJ:

Občan Jernej in njegova pravica

Eden najmlajših Bežigradjčanov, Janžljev Jernej s Topniške ulice, je danes star natanko 33 dni. Sploh se ni zmenil za naš obisk, zaman smo čakali, da se zbudi. Potem smo ga podrezali, v pričakovanju, da bo zajokal in takega smo posneli za naše glasilo. Jernejček pa se nam je kvečjemu smehljaj, zehal je in sploh se ni zmenil za javnost.

Pa smo ga le ujeli: ponudili smo mu dudko. Ko jo je začel pohlepno sesati, smo mu jo potegnili iz ust.

To pa je bil seveda že višek naše nesramnosti. Jernej se je čutil užaljenega, svojo pravico je iskal s krčevitim jokom. In prvič v življenju je pozabil, da ima občan poleg pravic tudi dolžnosti, obveznosti – tokrat seveda do javnosti, do naših bralcev.

Jokaj se, Jernej, saj je to tvoja pravica in dolžnost hkrati!

VESELO V NOVO LETO

Smeh za smeh

Smeh je znak zdravja. Sprosti nas in pomladi, daje nam voljo do življenja in življenje podaljšuje. Bučen krohot, širok nalezljiv smeh... Valjamo se od smeha, tresenje se nam trehuje in solze nam zalivajo oči.

Kadar prijatelj pove vic, se smejemo iz erca. Če šalo pove slučajni znanec, se smejemo iz vijudnosti. Če pa vic pove naš predstojnik, se smejemo zaradi strahu, saj smo lahko že naslednji dan žrtev njegovega maščevanja.

Ne vemo, ali so bili smešni vici, ki smo jih pripovedovali Bežigradjčanom. Srečali smo se pred novoletnimi prazniki in ljudje so se nam smejali; verjetno iz vijudnosti. Potlej smo jih še vprašali kaj so smešnega doživeli letos in s kakšnimi željami gredo v novo leto.

LEONARD HAUKONG, 30 let, študent:

Eno čelado, prosim!

Julumba in Tulumba se pogovarjata o zadnji športni oddaji. Pa prvi Julumba: moj brat preteče sto metrov v sedmih sekundah.

- Neumnost, pravi Tulumba. Svetovni rekord je 9,8 sekunde.

- No in, reče Julumba, Brat pozna bližnjico.

»V Jugoslaviji, Sloveniji in tukaj za Bežigradom sem komaj devet mesecev. Ljudje so prijazni, mesto je čudovito, le jezik mi dela preglavico.«

Veliko smešnega se pripeti zaradi moje skope slovenščine. Enkrat sem v prodajalni zahteval čelado. To je bilo v delikatesni trgovini in vsi so se smejali, jaz pa tudi, ker sem pač hotel kupiti – čokolado.«

»V Jugoslaviji bom še enajst mesecev, potem pa se vrnem domov v Namibijo. Pomagal bom svoji domovini in svojemu ljudstvu, da si priborimo svobodo in neodvisnost, da se izvlečemo iz zaostalosti in ekonomske odvisnosti od razvitih. To je vse, kar si želim v novem letu.«

MERI NIKOLAJEVIČ, 34 let, delavka:

Začasna prekinitev dela

Mož gre v kopalnico, da bo opral srajco. Žena zakriči za njim:

- Glej, da jo boš dobro opral. Da ne bodo ljudje govorili, da ti še srajce ne znam oprati, kadar je stroj pokvarjen.

»Enkrat je moja sodelavka nosila v čaktili vijaka. Pred strojem pa se je spotaknila, padla je kolikor je bila dolga in široka, vijaki so se razpršili po delavnici. Seveda smo se smejali. Ona pa se je počasi pobrala, vsedia se je in nas jezno gledala, kot da bi bili mi krivi za njeno nerodnost. Potem pa se je tudi sama začela smejati. Smeh je bil tako močan, da smo skoraj zaustavili proizvodnjo. Potem pa smo še bolj vnato delali, da smo nadoknadili izgubljeni čas.«

»Če se bomo trudili, če bomo delali, ne bo slabše. Res pa je, da bomo morali vsi skupaj sem pa tja paziti, da bomo to našo stabilizacijo izpeljali do konca. Enostavno: treba je upati, da bo bolje, da se bomo rešili iz te začasne krize.«

Anketo sta pripravila: IVAN ŠUČUR in IKI ŠUČUR

DOLORES PEČAR-BRINOVEC, 42 let, zdravnica:

Bolha – prijateljica človeka

Ali poznate razliko med dedno zasnovo in vplivom okolja? Če je otrok podoben očetu je to dedna zasnova, če pa je podoben sosedu je to vpliv okolja.

»V moji večletni praksi sem ob pregledu in zdravljenju otrok doživela marsikaj smešnega. Vsak dan se kaj pripeti, da se mora človek smejati. Zadnjič ob pregledu triletnega Andrejčka, ki se je ves čas prestrašeno jokal, sem vprašala – da bi ga pomirila, katera žival, poleg psa, je tudi zvesta človeku.«

Bolha, hitro odgovori Andrejček. Vsi smo se zasmejali in tudi Andrejček je nehaj jokati.«

»Edino kar si želim je, da bi bila zdrava; ne samo jaz ampak vsa moja družina. Najraje bi videla, da bi otroci, ki hodijo k meni, bili bolj zdravi kot bolni. Če ni zdravja ne pomaga ne denar, ne dobra situacija v svetu.«

MATIJA DEMASTIA, 50 let, novinar:

Psa iz različnih KS

Gospodinja v Kranjski gori:

- No, to je vaša soba. Vam je všeč?
- V redu, toda nikjer ni zaslinnega izhoda.
- Ni potreben, plačati morate vnaprej.

»Smešno je bilo pred kratkim, ko sem peljal svojega psa na sprehod. Srečal sem znanca iz sosednje krajevne skupnosti, ki je tudi peljal psa na sprehod. S prijateljem polemizirava o neki zadevi, četrtonoča pa sta začela lajati drug na drugega, skoraj bi se poklala. Vidite, kako smo neenotni!

»Zdaj stopamo v leto upanja. Se bo rešila kriza doma in v svetu? Jaz sem večni optimist in upam, da bo bolje v gospodarstvu in v politiki. Treba je pač več delati, več razumevanja mora biti med ljudmi in solidarnosti. V naši krajevni skupnosti Triglav je pravo sožitje med ljudmi. Kot Ljubljancem si želim, da bi bilo naše mesto bolj enotno, komunalne storitve centralizirane in boljše, ljudje pa bolj prisrčni.«

MAG. PERO MIOČ, 52 let, dipl. inž. geologije:

Ti, dedec frdamani!

V kamnolomu je miner prižgal vrstico.

- Bežite, je zavpil.
- Mlad delavec, ki je tisti dan delal »prvi ših«, se je nekam počasi obračal. Zagrmelo je, mladenič pa je priletel k delovodji.
- Tovariš delovodja, ali kri smrdi?
- Zakaj pa to sprašuješ? Je zanimalo delovodjo.
- Če kri smrdi, potem sem hudo ranjen! pove novinec.

»Pred dnevi sem vstopil na »osmlico«. Voznik je prilitil na plin, avtobus je zdrvel s postajališča. Jaz pa nisem bil pripravljen in v hipu sem se znašel v naročju priletne dame na sedežu. Ta mi je v štajerski govorici zabrusila:

- Dedec frdamani, kaj si čist nor.«

»Naše upanje v boljše prihodnost mora biti usmerjeno predvsem v nas same, da ob velikih odrekanih lahko izboljšamo osebnost in družbeno stanje. Osebnost v novem letu pričakujem, da bom opravil doktorat z disertacijo: Geološka sestava slovenskega dela vzhodnih Alp.«

JOŽEFA VIDIC, 64 let, gospodinja:

Mačka me je zasledovala

Na starega leta dan Jože slovesno izjavi:

- To je zadnji kozarec, ki ga pijem...
- Končno, se razveseli žena.

Jože pa nadaljuje: ... ki ga pijem v letu 1982.

»Enkrat spomladem sem se vračala iz trgovine domov. Ves čas, vse do hiše me je zasledovala mačka. Le zakaj? Potem pa sem ugotovila: vrečka je bila preluknjana in mleko je kapljalo po pločniku. Muca je hodila za mano in lizala. Ko sem to pripovedovala sosedji Jožici sva se počteno nasmejali.«

»Ni upanja, da bo bolje v naslednjem letu. Včasih, ko sem bila mlada, sem se zares veselila. Zdaj pa je vsak dan enak: varujem vnuka, perem, likam, čistim stanovalce, kuham, hodim v trgovino. Šekiram se pa čisto nič. Pravim: če sem v zgodnji mladosti živeela v revščini, preživela huda leta vojne, me tudi danes ne more nič presenetiti. Na vse sem pripravljena.«

FRANCE PLESTENJAK, 87 let:

Kaj bi pa radi vedeli?

Upokojenec je šel k okulistu in dobil nova očala. Zdravnik ga sreča čez nekaj dni in vpraša kako je zadovoljen z očali.

»Odlična so, zatrdi upokojenec. Zdaj srečujem ljudi, ki jih že leta in leta nisem videl.«

»Melo smešnega sem doživel to leto. Bolj žalostno je bilo, ker sem bil zelo bolan. Kljub temu se kakšenkrat nasmejem ob televiziji ali pri branju časopisov in knjig. Poleti so nas obiskali pionirji. Z nako brihtno glavico sem se dolgo pogovarjal in na koncu vprašam: Pa zares veš vse o življenju?«

- Ja, no, tovariš, kaj pa bi radi vedeli? se je odrezala pionirka. Ta me je pa res spravila v prisrčen smeh.«

»Želim si zdravja. Pa miru na svetu, da bo tudi naša starost bolj mirna. Čaka me operacija očesa, ker slabo vidim. Kljub temu veliko berem, tudi časopisa Delo in Zbor občanov.«